

[Holger K. Nielsen]

en række tilsagn fra midterpartierne, men der er jo ingen garantier for noget som helst. Hr. Lykketoft ved jo ikke, hvad der måtte blive vedtaget eller foreslået af alternative besparelser, som kan være asociale. Vi ved ikke i øjeblikket, hvilke ændringsforslag der kommer ved anden behandling. Vi ved heller ikke, hvad der bliver vedtaget efter anden behandling af finansloven. Det eneste, vi ved, er, at ligegyldigt hvad der bliver vedtaget af ændringsforslag, vil Socialdemokratiet stemme for finansloven.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er meget enig med hr. Lykketoft i, at det selvfølgelig er vigtigt i en debat som denne at lytte til de gode viljer, og det gør vi bestemt også i SF. Vi samler selvfølgelig på positive tilsagn fra både Det Radikale Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti til at gennemføre nogle ting, der trækker i retning af, hvad vi gerne vil have. Men jeg har intet imod, at vi også siger heroppe fra talerstolen, at vi har hørt nogle signaler, og at vi håber på, at der kan komme noget godt ud af det.

Jeg vil bare gerne appellere til Socialdemokratiet om at stille sig på linie med SF og sige tak for de oplysninger om, at der er de og de muligheder. Vi vil efterprøve dem i de kommende forhandlinger, og vi bliver selvfølgelig i processen til den bitre ende – eller til den gode ende, hvis det skal gå sådan – men det er slutresultatet, der afgør, hvordan vi stemmer. Den pression må vi aldrig slippe, for så spiller vi kortene dårligt og giver en bekvem mulighed for at lukke forhandlingerne på et tidligere tidspunkt og sige, at nu er det godt.

Vi må opretholde pressionen til det sidste, og derfor opfordrer vi til, at på trods af alt, hvad man har lyst til at kvittere for hos midterpartierne – og det deltager vi sådan set gerne i, vi skriver under på, at det er dejligt, hver eneste gang vi hører, der kan komme flertal for noget godt – vil Socialdemokratiet dog bevare den samme holdning som vi: at det er det endelige resultat, der afgør, hvordan man stemmer til finansloven.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Vi går tilbage til talerrækken.

Kofod-Svendsen (KRF):

Når man skal lægge et budget, tror jeg, vi gennemgående er enige om, at det er vigtigt, at det balancerer. Er man f.eks. kasserer i en forening, er det jo højst uheldigt, hvis man år efter år har underskud, altså regner med at bruge flere penge, end man får ind. Som privatperson eller som familie er det jo også højst uheldigt, hvis man må konstatere, at også næste år kommer vi til at bruge mere, end vi tjener.

Og i det lys er det jo utilfredsstillende, at vi står over for en finanslov, hvor man regnede med et underskud på 30,5 mia. kr., da den blev fremlagt. Nu tyder det på, at det vil blive lidt større, godt 31 mia. kr., så dér står vi med et problem, som vi alle er fælles om, og det er ikke et problem, der er kommet fra den ene dag til den anden. Når det må konstateres, at man regner med et stort underskud, må man spørge, hvad årsagen er til det.

Går vi ind i de enkelte tal, er der en post, der springer uhyggelig kraftigt i øjnene, og det er renteudgifterne på ca. 60 mia. kr. Det er altså år efter år, vi har præsteret et overforbrug, som har resulteret i et så dramatisk underskud, at vi forlods skal bruge en ganske stor brøkdel af de samlede udgifter på at betale renter. Det er ikke noget, vi kan fjerne fra den ene dag til den anden, men jeg mener, at vi må have disse store tal i bagehovedet, når vi skal arbejde videre med finansloven. Hvis vi ikke havde været præget af fortidens overforbrug, havde vi ikke fået et underskud på godt 30 mia. kr., men et overskud på knap 30 mia. kr., det havde været en helt fantastisk situation, men fortidens synder plager os altså.

Hvad er så den bedste løsning for at nærme sig en balance? Når vi igen kigger på tallene, er det klart, at hvis vi for alvor kunne få gang i aktivlinjen, så de mange penge, vi bruger passivt, kunne spares, fordi de mange, der ikke er i arbejde, kom i arbejde, er det den virkelig konstruktive og fremadrettede løsning.

Nu har vi for to dage siden haft en lang debat om beskæftigelsen, og jeg skal ikke gå ind i en lang detaljeret drøftelse. Jeg tror ikke, at vi skaber job ved at holde lange taler om det herinde, men ved, at vi i de kommende måneder får omsat alle de rigtige hensigtserklæringer, som vi alle har udtalt i forskellige sammenhænge, til konkret handling, og ved, at vi har denne fælles ambition. Hvordan kan vi hver